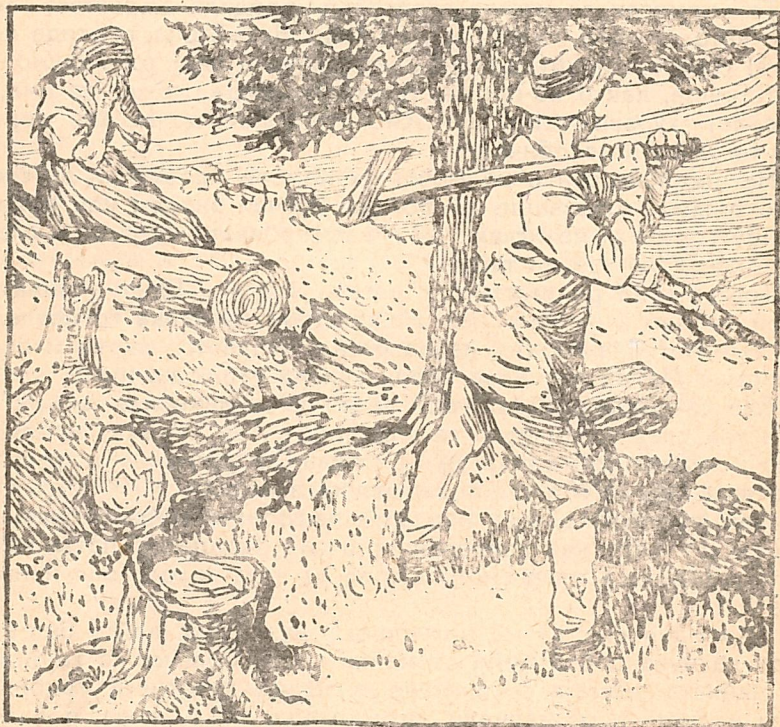

Те, синът и майката, отиваха всеки ден в гората : сина сечеше дърветата, майката режеше клонките и ги трупаше на купчини.

От ден на ден сина свикваше с работата, тя му ставаше все по-лека и по-лека ; очите му се проясняваха, гръдите му се разширяваха, устните му се звчервяваха, и от ден на ден майката виждаше, че син ѝ заприличваше ни едновременно момче, което тя тъй много обичаше.

Тя не забележаваше, че нейната обична гора ставаше сè по-малка и по-малка. Ето останаха още няколко дървета. Под едно от тях тя често седеше и слушаше тяхното утешително шумолене. И когато това дърво падна под ударите на брадвата, тя закри с ръце лицето си и горчиво заплаха.

Сина се доближи до нея и отмахна ръцете ѝ.

„Не плачи, мамо“, каза ѝ той, „всичко ще тръгне на добро. С парите, които ще зема от тези дървета, ще купя пак ниви и ливади и ще се наредим, както по-рано. Тук, на местото на старата гора, ще посадя нова гора, двама с тебе ще я отглеждаме и ти на стари години ще се наслаждаваш под нейната сянка“.

И заплака майката отново, ала сега тя плачеше не от тъга, ами от радост.

С тази книжка се изпраща 2 брой от „Игра и забава“.